

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 13/2020-185

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. mája 2020 v pléne zloženom z predsedu Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej, Ladislava Duditsša, Libora Duľu, Miroslava Duriša, Rastislava Kaššáka, Jany Laššákovéj, Miloša Maďara, Petra Molnára, Petra Straku, Ľuboša Szigetiho a Martina Vernarského vo veci návrhu skupiny 34 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, zastúpených advokátskou kanceláriou Kallan Legal, s. r. o., Súmračná 25, Bratislava, IČO 52 304 604, v mene ktorej koná advokát a konateľ spoločnosti JUDr. Róbert Kaliňák, na začatie konania o súlade § 4b ods. 2 v časti „*dňom nasledujúcim po dni doručenia*“ a ods. 3 písm. a) v časti „*jeho zotrvaním vo funkcii môže byť vážne ohrozená dôveryhodnosť súdnictva alebo dobrá povesť súdnictva*“, § 26 ods. 2 v časti „*dňom nasledujúcim po dni doručenia*“, § 33 ods. 1 a 2 zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 43 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 31 Ústavy Slovenskej republiky a o súlade § 63 ods. 18 písm. b) a c) a ods. 19 a 20 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení účinnom do 17. mája 2020 s čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 7 ods. 1 a čl. 10 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd, s čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 7, čl. 8 a čl. 52 Charty základných práv Európskej únie takto

r o z h o d o l :

Konanie o návrhu skupiny 34 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky v časti týkajúcej sa súladu § 63 ods. 18 písm. b) a c) a ods. 19 a 20 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení účinnom do 17. mája 2020 s čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 7 ods. 1 a čl. 10 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd, s čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 7, čl. 8 a čl. 52 Charty základných práv Európskej únie **z a s t a v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Predmet konania a zmeny časti napadnutej právnej úpravy

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 14. apríla 2020 doručený návrh skupiny 34 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej aj „navrhovatelia“) na začatie konania o súlade právnych predpisov, v ktorom navrhovatelia napadli viaceré ustanovenia zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Súdnej rade“), ďalej ustanovenie § 43 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) a napokon ustanovenia § 63 ods. 18 písm. b) a c) a ods. 19 a 20 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení účinnom do 17. mája 2020 (ďalej len „zákon o elektronických komunikáciách“).

2. Uznesením č. k. PL. ÚS 13/2020-103 z 13. mája 2020 ústavný súd prijal návrh na začatie konania v celom rozsahu na ďalšie konanie a, okrem iného, aj pozastavil účinnosť napadnutých ustanovení § 63 ods. 18 písm. c) zákona o elektronických komunikáciách a tiež § 63 ods. 19 a 20 označeného zákona v rozsahu, v akom sa vzťahovali na § 63 ods. 18 písm. b) a c) zákona o elektronických komunikáciách.

3. Všetky navrhovateľmi napadnuté ustanovenia zákona o elektronických komunikáciách boli do právneho poriadku Slovenskej republiky zavedené s platnosťou a účinnosťou od 27. marca 2020, a to zákonom č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony.

4. Napadnuté ustanovenia zákona o elektronických komunikáciách v čase podania návrhu a rozhodnutia ústavného súdu o jeho prijatí na ďalšie konanie a o čiastočnom pozastavení účinnosti niektorých z nich zneli:

„(18) Údaje, ktoré sú predmetom telekomunikačného tajomstva podľa odseku 1 písm. b) a d) spolu s informáciou o čase vzniku lokalizačného údaju podnik v čase mimoriadnej situácie alebo núdzového stavu v zdravotníctve, a to v príčinnej súvislosti so vznikom pandémie alebo šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby,

a) spracúva v anonymizovanej podobe na štatistické účely potrebné na predchádzanie, prevenciu a modelovanie vývoja ohrozenia života a zdravia,

b) spracúva na účel identifikácie príjemcov správ, ktorým je potrebné oznámiť osobitné opatrenia Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky 46f) v záujme ochrany života a zdravia,

c) spracúva výlučne v rozsahu potrebnom na identifikáciu užívateľov v záujme ochrany života a zdravia.

(19) Údaje spracúvané podľa odseku 18 podnik poskytuje Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky na základe odôvodnenej písomnej žiadosti. Žiadosť podľa predchádzajúcej vety musí obsahovať identifikáciu účastníka alebo užívateľa, alebo spôsob určenia identifikácie účastníkov alebo užívateľov, na ktorých sa poskytnutie týchto údajov vzťahuje.

(20) Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky môže údaje spracúvané podľa odseku 18 zbierať, spracúvať a uchovávať počas trvania mimoriadnej situácie alebo núdzového stavu v zdravotníctve, najdlhšie do 31. decembra 2020.“

5. Po rozhodnutí ústavného súdu o prijatí návrhu na ďalšie konanie a o pozastavení účinnosti dotknutých ustanovení zákona o elektronických komunikáciách prijala Národná rada Slovenskej republiky (ďalej aj „národná rada“) zákon č. 119/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 119/2020 Z. z.“).

6. Zákon č. 119/2020 Z. z. nadobudol platnosť a účinnosť 18. mája 2020 a okrem iného novelizoval napadnuté ustanovenia zákona o elektronických komunikáciách takto (zmeny zvýraznené ústavným súdom):

„(18) Údaje, ktoré sú predmetom telekomunikačného tajomstva podľa odseku 1 písm. b) a d) spolu s informáciou o čase vzniku lokalizačného údaju podnik v čase mimoriadnej situácie alebo núdzového stavu v zdravotníctve, a to v príčinnej súvislosti so vznikom pandémie alebo šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby a po prijatí zodpovedajúcich technických a organizačných opatrení na ochranu súkromia a osobných údajov,

a) spracúva v anonymizovanej podobe na štatistické účely potrebné na predchádzanie, prevenciu a modelovanie vývoja ohrozenia života a zdravia,

b) spracúva na účel identifikácie príjemcov správ, ktorým je potrebné oznámiť osobitné opatrenia Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky 46f) v záujme ochrany života a zdravia,

*c) spracúva výlučne v rozsahu potrebnom na identifikáciu **pohybu dotknutého užívateľa** v záujme ochrany života a zdravia.*

(19) Údaje spracúvané podľa odseku 18 podnik poskytuje Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky na základe odôvodnenej písomnej žiadosti a s písomným súhlasom alebo inak hodnoverne preukázateľným súhlasom dotknutého užívateľa. Žiadosť podľa predchádzajúcej vety musí obsahovať identifikáciu účastníka alebo

užívateľa, alebo spôsob určenia identifikácie účastníkov alebo užívateľov, na ktorých sa poskytnutie týchto údajov vzťahuje.

(20) Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky môže po prijatí zodpovedajúcich technických a organizačných opatrení na ochranu súkromia a osobných údajov údaje spracúvané podľa odseku 18 zbierať, spracúvať a uchovávať počas trvania mimoriadnej situácie alebo núdzového stavu v zdravotníctve, najdlhšie do 31. decembra 2020. Údaje podľa odseku 18 musí Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky bezodkladne zničiť, akonáhle pominie dôvod na ich spracúvanie; o zničení údajov Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky bezodkladne písomne informuje dotknutého užívateľa, pričom uvedie údaje, ktoré o ňom spracúval. Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky podá najneskôr do 31. januára 2021 Ústavnoprávnemu výboru Národnej rady Slovenskej republiky správu o zákonnosti spracúvania údajov podľa odseku 18; pôsobnosť Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky tým nie je dotknutá.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúra ústavného súdu

7. Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhoduje ústavný súd o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

8. Podrobnosti o spôsobe konania pred ústavným súdom sú v súlade s čl. 140 ústavy upravené v zákone č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa ustanovenia § 87 prvej vety zákona o ústavnom súde platí, že ústavný súd konanie o súlade právnych predpisov zastaví, ak preskúmaný právny predpis stratí platnosť pred vyhlásením nálezu vo veci.

10. Uvedená právna norma, ktorá bola v rovnakej podobe obsiahnutá aj v ustanovení § 41a ods. 4 v súčasnosti už zrušeného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, vyjadruje jednu z podstatných podmienok konania o súlade právnych predpisov, ktorou je platnosť napadnutého právneho predpisu nižšej právnej sily (PL. ÚS 17/08, s. 77).

11. Ústavný súd už v minulosti vo svojich rozhodnutiach vymedzil základné princípy, ktorými sa pri skúmaní splnenia tejto podmienky konania riadi. V odôvodnení nálezu vo veci sp. zn. PL. ÚS 8/2017 zdôraznil, že uprednostňuje materiálny prístup pred prístupom formálnym, čo okrem iného znamená, že ak po začatí konania o súlade právnych predpisov stratí napadnutý právny predpis platnosť, avšak predmet jeho právnej úpravy sa v dôsledku prijatia nového zákona stal predmetom iného zákonného ustanovenia, resp. iného zákona, nič nebráni tomu, aby ústavný súd v konaní pokračoval (bod 8 odôvodnenia).

12. Vychádzajúc z materiálneho nazerania na platnosť napadnutej právnej úpravy je však potrebné preskúmať aj situácie, keď síce napadnutý právny predpis nie je po začatí konania zrušený a formálne nestráca platnosť, dôjde však k zmene jeho obsahu. V tejto súvislosti je potrebné zistiť, či nedošlo k takej obsahovej zmene napadnutého právneho predpisu (jeho časti alebo niektorých jeho ustanovení), ktorú by bolo možné považovať v konečnom dôsledku za nahradenie pôvodne napadnutej právnej normy odlišnou právnou normou. V takom prípade by totiž bolo možné hovoriť o materiálne chápanej strate platnosti pôvodnej právnej úpravy. Ak k takej obsahovej zmene dôjde, nemožno už novú právnú úpravu považovať za totožnú s predmetom konania tak, ako bol vymedzený v návrhu na začatie konania.

13. Kritériá materiálneho hodnotenia obsahových zmien napadnutej právnej úpravy, ku ktorým došlo po začatí konania o súlade právnych predpisov, boli stanovené judikatúrou ústavného súdu tak, že o nahradenie pôvodne napadnutej právnej úpravy nepôjde vtedy, ak bola právna úprava modifikovaná alebo doplnená spôsobom, ktorý nezmenil zásadnejšie jej charakter a nemal podstatný vplyv na dôvod jej možného nesúladu s ústavným poriadkom Slovenskej republiky, ktorý namietal navrhovateľ (PL. ÚS 22/06, s. 23 odôvodnenia; PL. ÚS 17/08, s. 78 odôvodnenia).

14. Na základe uvedeného preto ústavný súd pristúpil k zisteniu, či zmeny napadnutých ustanovení zákona o elektronických komunikáciách uvedené v I. bode odôvodnenia tohto uznesenia nevytvárajú prekážku pre pokračovanie konania o súlade právnych predpisov v tejto časti.

III.

Posúdenie podmienok konania o súlade právnych predpisov v časti týkajúcej sa zákona o elektronických komunikáciách

15. Pri hodnotení obsahových zmien napadnutých ustanovení zákona o elektronických komunikáciách upriamuje ústavný súd pozornosť v prvom rade na zmenu v ustanovení § 63 ods. 19 označeného zákona.

16. Ustanovenie § 63 ods. 19 zákona o elektronických komunikáciách s účinnosťou od 18. mája 2020 zakotvuje, že Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „úrad verejného zdravotníctva“) budú údaje o dotknutej osobe poskytnuté len s jej písomným alebo inak hodnoverne preukázateľným súhlasom. Navrhovateľmi napadnuté znenie predmetného ustanovenia účinné do 17. mája 2020 takúto podmienku vôbec neobsahovalo, čo bolo aj jedným z dôvodov, pre ktoré navrhovatelia namietali nesúlad celej napadnutej právnej úpravy s čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy, s čl. 7 ods. 1 a čl. 10 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), s čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) a s čl. 7, čl. 8 a čl. 52 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“).

17. Ústavný súd konštatuje, že uvedená podmienka súhlasu predstavuje dôležitý prvok ochrany dotknutej osoby pred možným zneužitím spracúvaných údajov zo strany štátnej moci, pretože ponecháva na rozhodnutí dotknutej osoby, či k týmto údajom štát získa prístup. Tento záver je zrejímavý aj bez vykonania podrobného meritórneho prieskumu ústavnej konformity novej právnej úpravy.

18. Ďalšou podstatnou zmenou napadnutej právnej úpravy je zakotvenie garancie zničenia spracúvaných osobných údajov zo strany úradu verejného zdravotníctva v § 63 ods. 20 zákona o elektronických komunikáciách v znení účinnom od 18. mája 2020. V zmysle novej právnej úpravy totiž úrad verejného zdravotníctva musí spracúvané osobné údaje zničiť bezodkladne po tom, ako odpadol dôvod na ich spracúvanie. Pôvodná napadnutá právna úprava pritom v § 63 ods. 20 zákona o elektronických komunikáciách v znení účinnom do 17. mája 2020 obsahovala len formuláciu o tom, že osobné údaje môže úrad verejného zdravotníctva spracúvať len 31. decembra 2020, čo samotní navrhovatelia nepovažovali za dostatočne určité.

19. So zvýšenou ochranou pred zneužitím údajov o dotknutej osobe je spojená aj záruka zakotvená v § 63 ods. 20 zákona o elektronických komunikáciách v znení účinnom od 18. mája 2020, v zmysle ktorej úrad verejného zdravotníctva je povinný o zničení spracúvaných údajov bezodkladne písomne informovať dotknutú osobu, pričom uvedie aj údaje, ktoré o nej spracúval. Táto záruka v znení ustanovenia § 63 ods. 20 zákona o elektronických komunikáciách účinného do 17. mája 2020 úplne absentovala.

20. Pokiaľ ide o zmeny v ustanoveniach § 63 ods. 18 a 20 zákona o elektronických komunikáciách v znení účinnom od 18. mája 2020, podľa ktorých môže podnik (telekomunikačný operátor) a úrad verejného zdravotníctva spracúvať údaje len po tom, ako prijme zodpovedajúce technické a organizačné opatrenia na ochranu súkromia a osobných údajov, tieto smerujú k výhradám navrhovateľov v tom zmysle, že napadnutá právna úprava

v znení účinnom do 17. mája 2020 neobsahovala dostatočnú úroveň ochrany a bezpečnosti spracúvaných údajov.

21. Ďalšia zmena dotknutej právnej úpravy obsiahnutá v § 63 ods. 18 písm. c) zákona o elektronickej komunikácii v znení účinnom od 18. mája 2020 stanovuje, že v záujme ochrany života a zdravia sa údaje o dotknutej osobe spracúvajú výlučne v rozsahu potrebnom na identifikáciu pohybu tejto osoby. Dotknuté zákonné ustanovenie v znení účinnom do 17. mája 2020 neobsahovalo zmienku o spracúvaní údajov výlučne na identifikáciu pohybu, pričom navrhovatelia vo vzťahu k tejto právnej norme namietali, že nebola dostatočne určitá z hľadiska účelu spracúvania údajov o dotknutej osobe.

22. Napokon ustanovenia § 63 ods. 20 zákona o elektronickej komunikácii v znení účinnom od 18. mája 2020 zakotvuje aj povinnosť úradu verejného zdravotníctva podať najneskôr do 31. januára 2021 Ústavnoprávnemu výboru Národnej rady Slovenskej republiky správu o zákonnosti spracúvania údajov podľa odseku 18, čím však nie je dotknutá pôsobnosť Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky. Takéto ustanovenie v napadnutom právnom predpise v znení účinnom do 17. mája 2020 chýbalo a navrhovatelia v tejto súvislosti právnej úprave vytykali nedostatočný dohľad nad spracúvaním osobných údajov zo strany súdu alebo iných nezávislých inštitúcií.

23. Z už uvedeného porovnania znenia napadnutej a súčasnej právnej úpravy sú zrejmé rozdiely, ktoré sa priamo týkajú dôvodov, pre ktoré navrhovatelia považovali napadnutú právnu úpravu za ústavne nesúladnú. Vychádzajúc z komplexného hodnotenia týchto zmien, ústavný súd konštatuje, že tieto zmeny majú zásadnejší charakter a tiež podstatný vplyv na dôvody, o ktoré navrhovatelia svoj návrh na začatie konania opierali.

24. Ústavný súd preto, rešpektujúc svoju doterajšiu judikatúru, dospel k záveru, že v dôsledku prijatých zmien bola pôvodne napadnutá právna úprava nahradená novou úpravou, vzhľadom na čo pôvodne napadnutá právna úprava materiálne stratila platnosť (a tým prirodzene aj účinnosť). Zároveň, vychádzajúc z princípu viazanosti návrhom na

začatie konania, ústavný súd konštatuje, že nová právna úprava nemôže byť v tomto konaní predmetom jeho meritórneho prieskumu.

25. Ústavný súd pri svojom rozhodnutí vzal do úvahy aj skutočnosť, že Národná rada Slovenskej republiky prijala zákon č. 119/2020 Z. z. až po zverejnení uznesenia ústavného súdu č. k. PL. ÚS 13/2020-103 z 13. mája 2020 na jeho webovom sídle a jeho doručení účastníkom, pričom obsahové zmeny zakotvené týmto zákonom možno považovať za snahu zákonodarného zboru odpovedať na výhrady ústavného súdu k nedostatkom pôvodne napadnutej právnej úpravy, ktoré boli podrobne vymedzené v V. časti odôvodnenia už uvedeného rozhodnutia. Postup zákonodarcu preto nemožno hodnotiť ako účelový, teda nešlo o snahu obísť rozhodnutie ústavného súdu iba kozmetickými úpravami spornej právnej úpravy.

26. Na základe týchto skutočností ústavný súd v súlade s ustanovením § 87 zákona o ústavnom súde konanie o návrhu skupiny 34 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky v časti týkajúcej sa súladu ustanovení § 63 ods. 18 písm. b) a c) a ods. 19 a 20 zákona o elektronických komunikáciách v znení do jeho novely zákonom č. 119/2020 Z. z. z 15. mája 2020, účinnej od 18. mája 2020, zastavil.

27. Ústavný súd zdôrazňuje, že právnu úpravu účinnú od 18. mája 2020 preskúmal výlučne z pohľadu jej odlišnosti od napadnutej právnej úpravy a dospel k záveru, že ide o obsahovo a kvalitatívne odlišné právne normy. Tento záver sa však nijako netýka súladu či nesúladu tejto novej právnej úpravy s navrhovateľmi označenými článkami ústavy, listiny, dohovoru a charty.

28. Rozhodnutie o zastavení konania v časti týkajúcej sa zákona o elektronických komunikáciách preto nevytvára žiadnu prekážku pre prípadný nový návrh na začatie konania týkajúci sa ustanovení § 63 ods. 18 až 20 zákona o elektronických komunikáciách v znení účinnom od 18. mája 2020. Pokiaľ niektorý z procesne oprávnených subjektov takýto návrh podá, ústavný súd je pripravený tento návrh prerokovať v súlade s príslušnou právnou úpravou.

29. K rozhodnutiu o zastavení konania v časti ústavný súd tiež dodáva, že jeho postup by nebol iný ani v prípade, ak by navrhovatelia v tomto konaní požiadali aj o prieskum novej právnej úpravy v znení zákona č. 119/2020 Z. z. Vzhľadom na odlišnosť novej právnej úpravy by totiž už išlo o nový návrh na začatie konania (m. m. PL. ÚS 17/08, PL. ÚS 22/06, PL. ÚS 17/98).

30. V tejto súvislosti ústavný súd pre úplnosť poznamenáva, že mu boli 23. mája 2020 a 26. mája 2020 doručené podania vlády Slovenskej republiky (ďalej aj „vláda“) a Národnej rady Slovenskej republiky, v ktorých vláda, ako aj národná rada s poukazom na prijatie zákona č. 119/2020 Z. z. navrhli ústavnému súdu konanie o návrhu v časti týkajúcej sa § 63 ods. 18 písm. c) a ods. 19 a 20 zákona o elektronických komunikáciách zastaviť. Ústavný súd vzal tieto podania na vedomie, no obdobne, ako uviedol v predchádzajúcom bode 29 vo vzťahu k navrhovateľom, z týchto podaní už pri svojom rozhodovaní nevychádzal, keďže vzhľadom na odlišnosť novej právnej úpravy, doterajšiu judikatúru a relevantné znenie zákona (§ 87 zákona o ústavnom súde) nemohli už jeho rozhodnutie ovplyvniť (inak povedané, jeho rozhodnutie by nebolo iné ani v prípade, ak by mu tieto podania doručené neboli).

31. Po právoplatnosti tohto uznesenia tak ústavný súd bude v konaní pokračovať len v tej časti návrhu na začatie konania, ktorá sa týka súladu § 4b ods. 2 v časti „*dňom nasledujúcim po dni doručenia*“ a ods. 3 písm. a) v časti „*jeho zotrvaním vo funkcii môže byť vážne ohrozená dôveryhodnosť súdnictva alebo dobrá povest' súdnictva*“, § 26 ods. 2 v časti „*dňom nasledujúcim po dni doručenia*“, § 33 ods. 1 a 2 zákona o Súdnej rade a § 43 ods. 3 zákona o súdoch s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 31 ústavy.

IV.

Všeobecne k účinkom rozhodnutia o zastavení konania o súlade právnych predpisov

32. Podľa čl. 125 ods. 5 ústavy zaniká platnosť rozhodnutia o pozastavení účinnosti niektorých ustanovení napadnutých právnych predpisov vyhlásením rozhodnutia ústavného

súdu vo veci samej, ak rozhodnutie o pozastavení účinnosti napadnutého právneho predpisu ústavný súd už predtým nezrušil, pretože pominuli dôvody, pre ktoré bolo prijaté.

33. Rozhodnutie podľa čl. 125 ods. 5 ústavy sa v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (ďalej len „zbierka zákonov“) vyhlasuje spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Právoplatné rozhodnutie ústavného súdu je všeobecne záväzné.

34. Uvedená ústavná úprava je na zákonnej úrovni doplnená v § 81 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorého ústavný súd aj bez návrhu zruší pozastavenie účinnosti niektorého ustanovenia napadnutého právneho predpisu, ak pominuli dôvody na pozastavenie účinnosti. Inak platnosť rozhodnutia ústavného súdu o pozastavení účinnosti napadnutého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia zaniká právoplatnosťou rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej alebo rozhodnutia o zastavení konania.

35. Podľa § 82 zákona o ústavnom súde sa v zbierke zákonov vyhlasuje výroková časť a poučenie o právnych účinkoch uznesenia ústavného súdu o zastavení konania, v ktorom bola pozastavená účinnosť niektorého ustanovenia napadnutého právneho predpisu.

36. V zmysle § 84 zákona o ústavnom súde je uznesenie ústavného súdu o zrušení pozastavenia účinnosti niektorého ustanovenia napadnutého právneho predpisu právoplatné a všeobecne záväzné odo dňa jeho vyhlásenia v zbierke zákonov.

37. Vychádzajúc z účelového výkladu uvedenej ústavnej a zákonnej úpravy, ústavný súd konštatuje, že vyhlásenie uznesenia o zastavení konania v zbierke zákonov v rozsahu podľa § 82 zákona o ústavnom súde vyvoláva v konaní o súlade právnych predpisov, v ktorom došlo aj k pozastaveniu účinnosti napadnutých právnych noriem, ex lege (§ 81 druhá veta zákona o ústavnom súde) účinky, ktoré zákon o ústavnom súde spája s rozhodnutím o zrušení pozastavenia účinnosti dotknutých noriem (§ 84 zákona o ústavnom súde). Vzhľadom na uvedené potom uznesenie o zastavení konania v takých

prípadoch nadobúda právoplatnosť dňom jeho vyhlásenia v zbierke zákonov a touto právnou skutočnosťou nastávajú bez ďalšieho aj normatívne (všeobecne záväzné) účinky, spočívajúce v zániku platnosti rozhodnutia ústavného súdu o pozastavení účinnosti napadnutého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia.

38. V nadväznosti na uvedené ústavný súd v súlade s § 82 zákona o ústavnom súde v nasledujúcej časti odôvodnenia uvádza poučenie o právnych účinkoch tohto uznesenia.

V.

Právne účinky uznesenia o zastavení konania

39. Dňom vyhlásenia tohto uznesenia v zbierke zákonov zaniká na základe § 81 zákona o ústavnom súde platnosť uznesenia ústavného súdu č. k. PL. ÚS 13/2020-103 z 13. mája 2020 v časti týkajúcej sa pozastavenia účinnosti § 63 ods. 18 písm. c) a § 63 ods. 19 a 20 v rozsahu, v akom sa vzťahujú na § 63 ods. 18 písm. b) a c) zákona o elektronických komunikáciách v znení účinnom do 17. mája 2020.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2020

Ivan Fiačan
predseda pléna Ústavného súdu
Slovenskej republiky